

Cà lơ thất thểu

» Tác giả: Tô Hải Vân

1. (Hoa ướt sũng 2)

- Bố! Con thi trượt đại học rồi!

Gặp bố, tôi reo to như bắt được của. Tự tôi, tôi cũng cảm thấy rất rõ là mắt tôi đang sáng bừng, trong người thấy rạo rức, y hệt như đang uống rượu với bố.

Bố tôi, như mọi tôi, tay trái cầm cái cốc nhỏ, tay phải cầm chai rượu trắng, uống rượu đứng bên bờ sông. Lúc này, gió sông thổi lồng lộng, làm tóc bố tôi bay bay, tà áo ông cũng bay bay, và trăng sáng vàng vạc, soi nửa mặt ông bằng bạc.

- ờ... - Bố tôi nói. Rồi tay phải giơ lên, ghé miệng cắn cái nút lá chuối, nghiêng chai rót đầy cốc rượu bên tay trái, dùng miệng đóng nút chai, ngửa cổ nuốt ực. Một hớp.

Hình như, việc thi trượt đại học của tôi chẳng làm ông ngạc nhiên. Việc nó thế, nó khác thế.

Nhưng có lẽ như thế lại tốt, tôi nghĩ thầm. Điều tôi ao ước trong suốt thời gian qua là mọi người hãy để mặc tôi là thằng Mạc như hồi xưa, vô tư lự, sáng đi học, chiều phụ giúp mẹ bán trứng đúc ngải cứu, tối đi đánh giày bơm ga bán đĩa kiếm thêm tiền. Thế nhưng cả lớp 12G của tôi, cả các thầy cô giáo tôi, chẳng ai để tôi được như vậy. Ai cũng muốn bắt tôi phải là một thằng Mạc khác.

Sáng nay, khi đi xem kết quả thi, tôi đã hồi hộp không kém gì tất cả lũ bạn cùng lớp, và cũng đã hy vọng không thua gì chúng nó. Chỉ có khác là tôi hy vọng điều khác. Tim đập thình thịch, mắt mũi dán vào bảng ghi danh sách và kết quả thi từng môn, dõi theo từng cái tên. Vần M sao lắm thế? Mãi mới dò ra tên Mạc. Mình đây! Toàn điểm kém! Trượt! Trượt chắc! Sướng thế! Bên cạnh tôi, có đứa reo lên sung sướng, nhảy cẫng. Tôi không reo, không nhảy cẫng, nhưng vẫn thấy sung sướng âm ỷ trong lòng. Tôi nhảy lên xe đạp, phóng ngay về trường, đi tìm lũ bạn cùng lớp.

Quả như tôi dự đoán, chúng nó có tất ở đây, đang vây quanh cô Bình chủ nhiệm. Cô đứng giữa đám đông học trò, nhưng cũng kịp liếc mắt nhìn thấy tôi, cao lều nghêu đứng ở vòng ngoài. Tôi bao giờ cũng đứng ở vòng ngoài.

Không cần hỏi, chắc cô cũng biết tôi trượt, vì cô đã mắt sáng ngời ngời đồng dạng tuyên bố:

- Lớp ta nhất trường! Lớp ta, 52 em, 43 đỗ, chiếm tỷ lệ đáng tự hào tám mươi hai phẩy sáu chín phần trăm!

Cả lớp reo hò ầm ỹ vang cả sân trường. Hai thằng bạn cùng ngõ nhà tôi, thằng Thuyền thì nghênh ngáo như con công, cao hơn hết thấy một cái đầu, thằng Trào thì nhảy cẫng mãi không dừng, như cái máy quên không rút điện ra. Thầy Hiệu trưởng thò đầu ra khỏi cửa sổ, mục kính quay ngang quay dọc.

Và, kể cả tôi, cũng reo hò, cũng hết cỡ.

Trong lúc tôi đang hoa chân múa tay thì thầy Hà dậm Lý đi ngang qua, tươi cười. Phải nói, lớp tôi thi được kết quả cao như vậy công thầy Lý không nhỏ, vì thầy bước chan vào lớp là “Các em biết không, Faraday là vô địch trong các nhà bác học!” khiến đứa nào đứa ấy cũng muốn noi theo gương ông Faraday cả.

Thấy tôi, thầy (vốn thấp hơn tôi) vươn tay cốc vào đầu tôi một cái, cười tươi hơn hoa:

- à, đây là cái cậu Mạc đi xe đạp một bánh! Đến ông Faraday cũng phải chịu đây!

Thầy khen thưởng theo kiểu của thầy. Không khen đỗ, không khen trượt, lại khen tài đi xe đạp một bánh!

Trong trường này, nếu có ai không biết chuyện tôi đã từng bị người ta nghĩ là có tính ăn cắp vặt, thì chắc hẳn đó phải là thầy Lý. Và chỉ có duy nhất thầy Lý mới tán thưởng cái trò đi xe đạp một bánh của tôi. Trời sinh ra tôi, tính tôi thế, chỉ có thầy Lý là tán thưởng, còn sao mọi người cứ ấn cho tôi một tính khác? à không, còn có Loan nhím, cô bạn vẫn ngồi cạnh tôi trong suốt năm học lớp 12 nữa. Không nói gì, nhưng tôi biết, bạn ấy vẫn không tin điều mà người ta nghĩ oan cho tôi. Loan cũng đứng vòng ngoài, bạn ấy cũng giống tôi, lúc nào cũng đứng vòng ngoài, mặt tươi hơn hớn, trông xinh không thể tưởng tượng được. Chắc chắn bạn ấy đỗ, ai chứ bạn ấy mà không đỗ thì cuộc đời này thật phi lý. Sau khi thấy thầy Lý cốc vào đầu tôi, Loan cười, dúi vào tay tôi hai quả ô mai. Tôi nắm chặt, cảm động. Cao thủ ô mai như Loan nhím, keo lăm, chưa xẻ ô mai cho ai bao giờ, hôm nay lại cho tôi, thằng thừa của lớp 12G!

Phải, không ai có thể hiểu được niềm sung sướng hạnh phúc đến tột cùng

của tôi khi mắt mình nhìn thấy kết quả là mình thi trượt đại học. Tôi nói cười hân hoan, mắt sáng long lanh, y hệt lũ thi đỗ. Chúng nó hoa chân múa tay, tôi cũng hoa chân múa tay. Chúng nó kéo nhau đi ăn kem khao thi đỗ, tôi cũng rủ mấy đứa thi trượt đi ăn kem, bảo là tao khao chúng mày. Chúng nó trợn mắt. Hâm à? ừ, hâm đấy, có đi không? Tao trả tiền? Chẳng đứa nào đi. Trông chúng nó buồn thảm đến buồn cười. Lẽ ra, lũ thi trượt phải lấy việc thi trượt làm sung sướng, bởi vì, có thể bye bye nhé, bây giờ tao không cùng lứa với chúng mày, tao sang lứa khác đây!

Cuối cùng, tôi quyết định tự khao mình. Đạp cái xe cà tàng lên tận Tràng Tiền, tôi khoái trá ăn liền năm cái kem, mồm toét toét, lưỡi tê dại, lòng vui vẻ. Buổi trưa, tôi quyết định tự thưởng cho mình một bữa bún ốc ở chợ Châu Long, ăn đến lúc nào không nuốt nổi thì thôi, mồm phồng rộp vì ớt. Sau đó, tôi tự thưởng một buổi chiều lang thang khắp những công viên nào mà mình thích, đó là những công viên mà suốt mấy năm vừa qua, trong lúc đi đánh giày bom ga bán đĩa CD tôi đã từng đi qua mà chưa bao giờ có thể ghé vào.

Tôi lại có dịp nằm dài trên bãi cỏ trong công viên, nhìn trời nhìn đất và ngẫm nghĩ. Phải thừa nhận rằng bọn bạn bè lớp tôi học giỏi, đỗ đại học đến tám mươi hai phần sáu chín phần trăm và may mắn thay tôi lại nằm trong số những phần trăm còn lại. Điều quan trọng đối với tôi là tám mươi hai phần sáu chín phần trăm kia sẽ vui vẻ hạnh phúc mà quên đi tôi là ai, chuyện của tôi đã từng như thế nào. Và mười bảy phần ba một phần trăm còn lại, không, trừ tôi, còn mười lăm phần ba tám phần trăm còn lại, sẽ vì buồn hồng thi mà cũng quên biến tôi đi.

Khoái chí chỉ được một lúc, tôi gãi gãi tai, nghĩ bụng, biết đâu bọn hồng thi lại nhớ đến tôi thì sao? Thử tưởng tượng xem, bọn thi đỗ mỗi khi họp nhau ở nhà hàng chẳng hạn, sẽ chỉ toàn nói đến chuyện tương lai, cả một lứa chúng nó tương lai sáng ngời ngời, sẽ không còn nghĩ gì đến thằng Mạc hồi xưa. Còn bọn thi trượt cũng tụ họp ở một quán cóc nào đó, than thở nọ kia, rồi lại lôi tôi vào, này chúng mày, trong lứa trượt đại học bọn mình ấy mà, còn thằng Mạc, nhớ không, nhớ chứ, thằng Mạc ăn cắp vặt chứ gì...

Thế là dịp đi chơi công viên của tôi không còn thú vị nữa... Kiến leo lên cắn đầy người.

Như trong câu chuyện trước tôi đã trình bày, chẳng hiểu sao cả lớp 12G của tôi, cả các thầy cô giáo, cả khu phố tôi đang sống, đều nghĩ rằng tôi là thằng ăn cắp vặt, trong khi tôi không thế. Người ta cứ nói vậy, nghĩ vậy, ngày này qua ngày khác, và trong cơn hoang mang cao độ, dần dà đến chính tôi cũng nghĩ vậy. Chỉ có mẹ tôi, bố tôi, con em gái tôi và lũ chó mèo trong khu tôi chứng thực là tôi không có cái tính ăn cắp vặt đó, vì tất cả

vẫn rất thân thiết với tôi. Chính gia đình tôi và lũ chó mèo đó đã giúp tôi hiểu rằng tôi vẫn là tôi, thằng Mạc, tuy học dốt nhưng vẫn đường hoàng. Tôi mừng vì tám mươi hai phần sáu chín phần trăm đứa lớp tôi sẽ quên đi chuyện cũ, nhưng trên thực tế, tôi cũng đủ tỉnh táo mà hiểu rằng còn đến những chín đứa kẻ cả tôi sẽ chẳng thể nào quên được tôi đã từng bị coi là đứa ăn cắp vặt. Trời ạ, tôi tức tối, tức tối vì sao lớp tôi đồ ít thế, nếu thiên hạ đồ hết chỉ mình tôi trượt thì hay biết bao!

Buổi tối tôi mới mò về đến ngõ, chạy ngay ra bờ sông, chắc chắn bố đang uống rượu đứng bên bờ sông. Và kết quả là, như tôi đã kể ở trên, ông chẳng tỏ vẻ gì cả. Thế mới chán.

Tôi về nhà, thay quần áo. Đến lúc này mới nhận thấy hai quả ô mai Loan nhím cho đã nát bét trong túi áo ngực, chảy nước đen cả ngực áo. May mà thằng Trào không nhìn thấy, chứ không, thế nào nó cũng đánh một câu, đại loại như ôi ôi, kỷ niệm nhão nhoét...

Nhưng thi trượt đại học rồi thì sẽ làm gì đây? Chẳng lẽ lại đi đánh giày, bơm ga, bán đĩa rong như xưa? Đó chỉ là công việc kiếm thêm giúp đỡ bố mẹ. Bố tôi cũng yếu dần, không thể vượt định mức trong xưởng sản xuất găng tay cao su, chất lưu huỳnh ban ngày và rượu ban đêm làm sức khỏe ông mòn mỏi, năng suất thấp làm túi ông mòn mỏi. Mẹ tôi vẫn thế, bán trứng vịt lộn đầu đường Trần Hưng Đạo buổi sáng, bán trứng đúc với ngải cứu buổi trưa đến buổi tối, vẫn nổi tiếng như xưa, nhưng dân tình ngày nay có vẻ lảng dần với những món đó, họ đi tìm những nhím, những ba ba thường luông.

Con em gái tôi năm nay lên lớp mười một, học giỏi ác liệt, bố mẹ tôi bảo nó sẽ là niềm vinh dự sau này cho cả nhà. Còn tôi bảo mày mau mau học đến tiến sĩ, lương cao, rồi chi viện cho ông anh ít tiền. Tôi bây giờ càng ngày càng thừa xương thiếu thịt, như cây gậy dựng đứng, và chán không buồn biểu diễn đi xe đạp một bánh nữa.

Hàng ngày, tôi cứ thất thểu đi ra đi vào làm thằng vô tích sự. Lũ bạn thi đồ đã nhập trường, tung tăng đi nghe giảng, đi picnic, kết thêm bạn mới. Lũ thi trượt thỉnh thoảng gặp nhau ngoài quán cóc, mặt đàn thôi ra. Chỉ có lũ chó mèo trong xóm vẫn vô tư lự như xưa, vẫn vẫy đuôi rồi rít mỗi khi tôi huýt sáo. Thời gian này tôi chủ yếu chỉ chơi với chó mèo trong khu, những con vật tuy cũng hơi hơi như tôi, nhưng đáng yêu, không hề xét nét việc hồi xưa tôi đã từng như thế nào và sau này tôi sẽ trở nên ông gì bà gì. Đôi lúc tôi có ý nghĩ giá mà mình biến thành lũ chó mèo vô tư lự thì hay nhỉ?

Đặc biệt quyến luyến tôi là con chó nhà cô Mai, ở xé nhà tôi, cũng trông ra sông. Nó tởm lắm, bản thủ không thể chịu đựng được, mà cứ thấy tôi là

chạy đến dụi lấy dụi để vào quần áo, tưởng chừng có dùng đến hàng tấn bột giặt cũng giặt không sạch. Tóm lại, để tự bảo vệ cho những bộ cánh ít ỏi của mình, với lại ra vào mãi cũng chán, tôi quyết định lôi nó ra tắm. Tôi lôi nó ra bờ sông Hồng, đem theo bánh xà phòng thơm của con em gái (tất nhiên là dẫu nó) và cái bàn chải vẫn dùng để đánh giày. Nó ư ử sung sướng đứng im cho tôi cạo rửa, thỉnh thoảng ngheen cổ lè lưỡi liếm vào mặt tôi. Buồn cười, tắm xong cho con chó nhà cô Mai thì lại có con chó nhà ông Hào xông ra, không dám xuống nước, cứ đứng trên bờ sủa ồm ồm tôi. Tôi lại rất quen với tiếng sủa của lũ chó, tôi biết, đáng chừng anh chàng cũng đòi tắm. Cả khu phố nhỏ cạnh bờ sông này chỉ có hai con này là bản nhất, vì ít được chăm sóc nhất. Tôi đuổi con chó nhà cô Mai lên bờ, lôi con chó nhà ông Hào xuống nước.

Buổi tối, con em gái la hét: sao bánh xà phòng Camay của em vệt đi một nửa thế này? Tôi đành nói dối: tao tắm đấy. Nó lẩm bẩm: đúng là bản như chó nhà cô Mai ấy. Phải mở ngoặc, ở nhà tôi, ví von với chó là ví yêu.

ở nhà một tháng mà thời gian dài tựa một năm. Bố tôi bảo thôi đi làm găng tay ở hợp tác xã với bố. Con theo nghiệp bố là chuyện xưa nay vẫn thế. Nhưng chẳng hiểu sao sau cái vụ bị vu oan ăn cắp vặt, trong tôi bỗng nhiên xuất hiện tính nết quái đản, tức là rất thích làm ngược lại những gì người khác bảo. Bố bảo thế, tôi nhất định không thế.

Một hôm, tôi quyết định đến nhà thằng Trào "biết tuốt". Thú thật, tôi cũng không hiểu sao nó tài thế, đỗ được Kinh tế quốc dân, trong khi sức học của nó chỉ hơn tôi có tý tẹo, lại còn mãi chơi hơn tôi, bọn cùng lớp còn mệnh danh nó là ngu lâu chậm tiến. Bây giờ trông nó khác hẳn: đàn ông, chững chạc, rất có vẻ thượng lưu. Được cái nó vẫn không khệnh khạng với tôi, vì chẳng gì cũng là bạn cùng ngõ, trong lớp đội sổ cùng kiêu. Chào nhà tài chính tương lai của đất nước! - Tôi nói. Nó cười, sung sướng ra mặt. Ra thằng này cũng thích nịnh ra phết. Tao giúp được gì cho mày nào? - Nó hỏi, giọng trầm trầm. Mày giúp tao một công việc. Được thôi. Tôi rất tin tưởng, thằng "biết tuốt" này xó xỉnh gì mà nó chẳng biết!

Mấy hôm sau, tôi "đi làm".

"Công việc" mà thằng Trào giới thiệu cho tôi chủ yếu là phải copy thật nhanh, chạy thật nhanh. Hùng "râu" - một thằng oắt con mười bốn tuổi, đệ tử không biết đời thứ mấy của thằng Trào, bảo tôi, với cái giọng già căng:

- Việc này cạnh tranh ghê gớm lắm ông anh ạ. Nhưng vì anh là chiến hữu của đại ca Trào nên bọn em nhường cơm xẻ áo.

Gớm khiếp, có gì mà nhường cơm xẻ áo? Chẳng qua là việc phải có mặt

đúng giờ ở trường quay kết quả xổ số, dòng tai lên mà nghe công bố kết quả quay giải nhì, giải nhất, giải đặc biệt, ghi chép thật nhanh, chạy thật nhanh ra điểm bán kết quả... Và đem bán kết quả đó cho dân đỏ đen lười biếng. Tôi buột miệng hỏi:

- Này, mày chưa có râu, sao gọi là Hùng "râu"?

Thằng kia, cao chưa đầy mét rưỡi, còi cọc, nghển cổ nhìn tôi, tuy cũng còi cọc nhưng là mét bảy hai, như con hổ ăn thịt nhìn con khỉ long ăn cỏ ngốc nghếch:

- Đúng là mới bước chân vào giang hồ. Không phải đại ca Trào ủy thác thì nghỉ cho khỏe, nghe? Giới này, ai chả biết Hùng "râu"? Nghe?

Nhưng có lẽ, đúng là "nuông cơm xẻ áo" thật. Thấy tôi lạ hoặc lạ hươu chen vào, tay cầm giấy cầm bút, dù đông nghịt người lớn bé già trẻ, nhưng đã có hai ông mãnh kèm hai bên như muốn xẻ thịt tôi ra. Hùng "râu" có mặt kịp thời, mọi trật tự được thiết lập.

Tôi chưa quen, ghi chép nguên ngoào rách cả giấy than. Và đến khi công bố kết quả giải đặc biệt, cả một đám đông vỡ òa, tôi chưa bao giờ được chứng kiến một cảnh hỗn độn đến thế. Có những người gào lên vì sung sướng, cũng có những người gào lên vì thất vọng. Có những người vô cớ túm lấy người bên cạnh mà đánh đến vỡ đầu sứt tai. Và trên tất cả, là tiếng ồn ào hỗn tạp, là xô đẩy, là những làn sóng vô hình đang cuộn cuộn đẩy mọi người đi đâu chẳng rõ. Sao mọi người lại có thể phụ thuộc vào những con số vô nghĩa đến như thế? Nhưng có lẽ, cuộc đời là thế, người ta không phụ thuộc vào cái này thì lại phụ thuộc vào cái khác, thế mới khi. Như tôi, chẳng hiểu sao lại cứ phụ thuộc vào cái tin đồn ăn cắp vật chết tiệt kia...

Nghĩ tới, là nó tới. Trên đường về nhà sau khi bán được cả tập giấy ghi kết quả, tôi bị hai thằng lúc này dõn vào tường một ngôi biệt thự. Đưa đây. Đưa gì? Tiền chứ còn gì nữa? Hô hô hi hi... Nhanh lên, không ăn quai bây giờ! Không đưa đây, đây là lao động của tao, chúng mày làm gì được ông nào? - Chẳng gì thì tôi cũng cao hơn chúng nó một cái đầu, lại là dân đánh giày bơm ga, đâu có ngán! Nhưng quả đám này mới tệ hại, một thằng bảo:

- Này, bảo cho mà biết, đã ăn cắp vật trong trường thì đừng có mà sĩ!

Mất tôi tự nhiên hoa lên như ăn đấm thật. Trời ơi, sao lũ này biết được chuyện tôi? Đã đến chốn này rồi mà vẫn chẳng thoát. Tôi chán ngán cầm nắm tiền lẻ kiếm được vung ra, bay lả tả xuống đất.

Có ánh đèn xe máy loang loáng, tiếng động cơ rất trầm, rất hùng tráng, một tiếng còi kêu oang, rồi tiếng xe phanh kít gấp gấp. Hai thằng kia ba chân

bốn cẳng chạy mất. Chắc lần này vào đồn... Tôi thở dài.

Trong ánh đèn pha, bóng người cao lêu nghêu tiến tới gần. Thằng Thuyền!

- Thôi lên xe, tao đèo về. - Nó bảo.

Thằng Thuyền đi con xe tuyệt vời, to tổ bố. Khỏe như gấu mà vẫn êm như ru. Vấp phải ổ gà mà vẫn nhẹ nhàng nhún nhảy. Tôi chạnh buồn: còn mình, mình luôn vấp phải ổ gà, ổ nào cũng điếng người...

Hồi còn học lớp 12 với nhau, nó hay đi xe địa hình, bây giờ vào được đại học, chắc bố mẹ nó mới trang bị cho con xe này. Trong lớp, tôi ghét thằng này, hầu như không chơi với nhau mặc dù ở cùng ngõ. Chỉ vì nó học quá giỏi, chỉ vì nó đạo mạo quá, trí thức quá, không hợp với tôi. Trên đường về, tôi với nó chẳng nói với nhau câu nào.

- Vào nhà tao uống nước đã. - Nó bảo, khi về đến trước cửa nhà nó.

- Thôi, không vào đâu. - Tôi nói. Trong đầu vẫn còn ám ảnh về chuyện lúc này.

- Vào đây cháu! - Bố nó, một ông gầy gò nhưng trông rất hiền ló ra sau cánh cửa, cười cười.

Thế thì phải vào thôi.

Cùng ngõ, nhưng nhà tôi, nhà thằng Trào, nhà thằng Thuyền khác hẳn nhau. Ba ông bố cũng rất khác nhau. Ông bố thằng Thuyền, biết nói thế nào, sao hiền thế không biết. Ông hỏi:

- Đạo này bố cháu vẫn uống rượu ngoài bờ sông đấy chứ?

- Vâng ạ.

- Chú bảo thật, ông ấy có tuổi rồi, đừng uống rượu nơi đầu gió nguy hiểm lắm, dễ bị cảm lắm, cho nên cháu nên khuyên ông ấy vào nhà mà uống.

- Vâng ạ.

Ông vào trong nhà, bỏ mặc hai đứa chúng tôi ở nhà ngoài. Tôi thấy cảm động, lần đầu tiên trong cái ngõ này có người quan tâm đến bố tôi. Và, hình như, hình như, ông ấy không nghe tiếng đồn của cả ngõ tôi là thằng ăn cắp vặt?

Mấy hôm sau, thằng Thuyền sang nhà, bảo bố nó nhờ người kiếm cho tôi một công việc làm tạm thời, thích thì làm, không thích thì thôi. Cứ làm đầy

đi, kiếm thêm tiền cho bố mẹ, khi nào kiếm được việc tốt hơn ông lại mách cho. Tôi hỏi việc gì, nó bảo làm tiếp tân ở một khách sạn lớn. OK, thì đi làm tiếp tân! Làm gì cũng được, miễn là được người ta thừa nhận tôi là tôi.

Tôi được giáo huấn một tiếng đồng hồ, nào là phải lịch sự với khách, giúp đỡ khách, nhớ mặt khách, ngăn chặn bọn ất ơ, thấy khách đến phải nhanh chóng chạy ra mở cửa, nở một nụ cười, nhất thiết phải nở một nụ cười. Tưởng gì, chứ thứ ấy tôi có khối, từ ngày còn đi đánh giày kia.

Tôi được phát hai bộ quần áo cực kỳ luôn, mặc vào trông sáng láng cả con người. áo kaki có tua có ngù có phù hiệu có quân hàm, quần có nẹp đỏ, giày tây đen bóng. Tôi vẫn thường đi đánh giày cho người ta, bây giờ mới biết đi giày tây thích thật. Tôi suốt ngày ngo ngoạy đôi bàn chân, thỉnh thoảng lại liếc nhìn. Còn mũ thì khối nói, mũ kêpi, nẹp tua màu vàng, oai vệ vô cùng. Ông Phó Giám đốc khách sạn vỗ vai tôi:

- Cậu Mạc có tướng lắm!

Tôi thấy sung sướng. Chứ gì! Cao một mét bảy hai, vai rộng, trắng trẻo, ăn vận vào oai hơn tướng!

Thằng Trào có lần đến cửa khách sạn, ngó nghiêng tôi một lát, rồi buông một câu:

- Cà lơ quá nhi?

Mặt tôi sa sầm.

Nó giả là:

- Mà học dốt Anh văn, đêch biết, cà lơ là tên phiên âm tiếng Anh, colour, là đầy màu sắc, là oai vệ đấy...

Tôi biết nó nói xỏ, nhưng lặng thinh. Dù sao, nghề này còn hơn chạy rạc căng rao rạc hòng "kết quả đ...â...y...". Và dù sao, nó cũng đã từng kiếm việc cho tôi! Bỏ!

Công việc chẳng khó nhọc. Lương tầm tầm. Đưa lương cho mẹ, mẹ mắt hoe hoe đỏ. Bố thì chẳng nói gì, xách ngay chai rượu đi ra bờ sông. Còn cái Hạnh em gái tôi thì bảo cấm anh không được mang cái bộ lòa loẹt ấy về nhà. Cái con bé chỉ vớ vẩn. Nó là đồ nghề kiếm tiền đấy!

Hàng ngày, tôi dậy sớm, đến khách sạn. Trang phục đầy người, tôi ra đứng cạnh cánh cửa kính luôn luôn khép (ông Giám đốc bảo phải mở nhanh, khép nhanh, kéo hơi mát chạy ra ngoài đường, tiết kiệm điện). Có khách,

tôi nhảy bổ đến, mở cửa, nở một nụ cười. Khách đi ra, tôi lại mở cửa, nở một nụ cười. Một tháng đi làm, dần dần quen, suốt ngày mở cửa, nở một nụ cười.

Quen đến nỗi, về đến nhà, tôi cũng mở cửa, nở một nụ cười.

Con Hạnh la hét:

- Anh có ngậm ngay cái miệng anh lại không thì bảo?

Ngậm sao được? Mày là em, đừng có láo, cái cười kiêu con của tao đây, tôi tức, lại nở một nụ cười.

Dù sao, nhìn cái mặt hầm hầm của nó, tôi cũng biết là tôi sai. Thằng Mạc là tôi, xưa nay ngoan ngoãn giúp đỡ bố mẹ, làm ăn chăm chỉ, sao lại có thể là thằng Mạc khác được? Mép tôi định dẫn ra, nhưng tôi kịp kéo lại.

Người đối ca với tôi là một ông già buồn thảm, tên là Phu. Gày gò, trong bộ đồng phục bảo vệ trông lại càng bé nhỏ. Cái mũi kèpi hơi to, đội sụp xuống mặt giống như một cái nấm sặc sỡ. Khi thì tôi làm ca ngày ông làm ca đêm, khi thì đổi ngược lại. Một lần tôi làm ca ngày, khi đổi ca, ông đến sớm hơn thường lệ. Ông ngấm nhìn tôi, cười buồn:

- Tướng mày, ai cũng bắt nạt được.

- Còn lâu, bố ạ. - Tôi bĩu môi.

Ông thở dài, thấy khách, tranh tôi ra mở cửa, nở một nụ cười.

- Nhưng được cái ngoan. - Trước khi tôi về, ông Phu nói.

Tôi nở cả người. Lần đầu tiên ngoài mẹ tôi ra có người khen tôi ngoan. Tôi sung sướng mãi cho đến khi về đến tận nhà.

Tối hôm ấy, tôi lại ra bờ sông với bố.

- Bố, bố thằng Thuyên nhẩn, bảo là bố đừng đứng uống rượu ở bờ sông đầu gió nữa, dễ bị cảm.

- ờ. - Ông nói.

Thế là hết chuyện nói với bố.

Làm đến tháng thứ hai thì tôi đã rất quen với bộ đồng phục, đến nỗi nếu có dịp là tôi lại lượn lờ trước cái gương to treo ở sảnh lớn của khách sạn để tự ngắm mình. Oai ra phết! Đi làm ổn định, tôi béo lên. Không phải lang

thang phổ thường, tôi trắng ra. Bộ đồng phục bó lấy thân người, càng đẹp. Với lại, đầu óc thanh thoi, chẳng phải hồ thẹn gì, tôi lao động, tôi kiếm tiền, đàn ông, chỉ tiếc là bao nhiêu công học giải bài toán tích phân với thuyết tiến hóa của cụ Darwin bây giờ chẳng dùng được làm gì.

Từ ngày làm tiếp tân ở khách sạn, không hiểu sao lũ chó mèo trong khu lại không thân thiết với tôi như xưa. Con chó nhà cô Mai, từ sau khi tôi lòi ra sông tắm hết nửa bánh xà phòng Camay của con Hạnh, quyến luyến với tôi vô cùng, nhưng nay cứ lảng dân. Thấy tôi đi ngang qua, cu cậu thay vì nhảy xô ra húc đầu vào hông tôi như mọi khi, nay chỉ chạy ra vẫy vẫy đuôi mấy cái rồi lảng. Còn lũ mèo thì khỏi phải nói, thấy gọi chỉ giương mắt nhìn, khịt khịt mũi rồi chạy biến. Có vấn đề rồi đây. Khi chó mèo đã không chơi với ta nữa thì có nghĩa là ta đã không còn là ta. Mình cũng phải xem lại xem thế nào, tôi nghĩ bụng, nhưng chưa có lúc nào xem lại cả.

Lũ bạn cũ tôi không muốn nhớ đến nữa. Chỉ có Loan nhím là tôi thấy nhớ, nhớ lắm. Có lần tôi đã mua cho Loan gói ô mai, định gửi cho bạn ấy, nhưng lại ngại ngại, cuối cùng đem về cho con em gái. Nó rung rung nước mắt cảm động. Cảm động chán chê, rồi bất ngờ quay sang hỏi tôi:

- Nói thật đi, định tặng ai đấy, em giúp cho?

Rõ là cái đồ con gái ghê gớm, tinh như ma ấy.

Hình như, tôi với Loan nhím có duyên nhưng không gặp thời. Tôi vừa định gửi ô mai cho Loan hôm trước thì hôm sau Loan gửi cho tôi một đồng sách vở về nhà, kèm theo một lá thư. Thư Loan viết “Gửi cho Mạc toàn bộ sách vở ôn thi đại học với vở học thêm của tớ. Sang năm cậu nhất định phải thi lại đấy! Muốn gì thì gì, cậu cũng phải học. Tớ tin ở cậu. Cậu là cậu, đúng không? Ký tên: Nhím.”

Tôi buồn vui lẫn lộn. Rồi trang trọng cắt bọc sách vở vào tủ. Bên cạnh đồng sách vở ấy có một gói giấy, gói bằng giấy trắng tinh, chỉ tôi mới biết trong đó có hai quả ô mai đã khô cong queo.

Làm đến tháng thứ ba thì chuyện xảy ra. Hôm ấy tôi thấy có khách, hăng hái nhảy ra, mở cửa, nở một nụ cười. Ông khách đi với bà khách, cả hai trông quen quen, nhưng không biết đã gặp ở đâu. Tình tứ lắm. Họ vào thuê phòng, đứng ở reception mà vẫn liếc mắt nhìn tôi. Thế rồi, chẳng hiểu sao, họ lại không thuê phòng nữa, đi ra. Tôi lại nhảy bổ đến, mở cửa, nở một nụ cười.

Hôm sau, ông Phó Giám đốc khách sạn gọi tôi lên phòng làm việc.

- Cậu thôi việc từ ngày mai. - Ông nói, giọng lạnh.

- Sao ạ? Cháu... cháu... cháu mắc lỗi gì ạ?

Ông nhìn tôi từ đầu đến chân, rồi lắc lắc đầu như tiếc nuối một điều gì, rồi thở dài, như tiếc nuối điều gì lớn hơn.

Tôi không chịu ra khi chưa được giải thích, còn ông lại không chịu giải thích khi tôi đứng ỳ ra đấy. Ông cứ thở dài thườn thượt, rồi hút thuốc lá khói um cả phòng. Chán rồi tôi cũng đi ra, lòng hoang mang.

Thế nhưng tôi vẫn cứ phải làm hết ca này.

Trong lúc đứng ở cửa khách sạn, đôi khi tôi thấy lạnh ở lưng. Nhìn lại, tôi bắt gặp cái nhìn là lạ của mấy chị ở reception, mấy anh porter, hay một chị trên văn phòng có việc đi ngang qua.

Bằng vào kinh nghiệm của mình, tôi biết, đã có chuyện. Lại chẳng khác gì hồi còn đi học. Nhưng sao lại sinh chuyện được?

Hết ca, ông Phu đòi ca cho tôi. Nhưng ông bảo một anh porter trông cửa hộ, rồi kéo tôi vào toilet. Tiếng nước tỳ tách. Tiếng cái quạt thông gió kêu vo vo. Ông đứng trước tôi, bé nhỏ, nhưng nghiêm nghị.

- Mà nói thật đi, đã ăn cắp của ai cái gì chưa? - Ông hỏi.

Lại chuyện ấy! Tôi chán ngán.

- Hoàn toàn không. 100 phần trăm không. - Tôi nói.

- Tao biết ngay mà! - Ông Phu nở nụ cười rất tươi. Ông vươn người lên, hai cánh tay khằng khiu trong ống tay áo đồng phục rộng thùng thình giờ cao vỗ vỗ vào hai bên vai tôi. Lưỡi trai của cái mũ kêpi ông đội chọc cả vào mũi tôi. - Thằng bé ngoan! Có lẽ, nguyên nhân là ở chỗ chỉ tại mày nở nụ cười tươi quá, cái cười nó hại mày, khiến cho những người có lỗi phải giật mình... Thôi đi kiếm việc khác, con ạ.

Ra vậy.

Đêm.

Đêm nay, tôi lại ra với bố. Như mọi khi, bố tôi lại đứng uống rượu một mình, nhưng đêm nay có thêm tôi.

Tôi với ông đứng ở bờ sông một lúc. Hôm nay oi ả vô cùng. Mặt sông phẳng lặng như tờ. Mấy chiếc xà lan chở cát lơ lờ trôi. Không một ngọn gió. Có lẽ vì thế mà mùi lưu huỳnh từ áo ông, từ người ông bốc ra càng

mạnh hơn. Nó quện với mùi rượu, tạo ra một mùi khó tả. Nếu không phải là con ông, thì chắc hẳn tôi đã đứng tránh xa một mét. Tôi chợt nhớ đến mùi của mẹ, dù bà bán trứng vịt lộn nhưng người mẹ lại sức nức mùi gừng. Còn con Hạnh em tôi, chuyên trị rửa ngải cứu cho mẹ, chuẩn bị cho mẹ bán trứng đúc với ngải cứu, thì lại thơm thơm mùi ngải cứu. Còn mình, mùi gì đây? Tôi chạnh buồn.

- Mày lớn rồi đây. - Một lúc sau, bố tôi nói, nhát gừng.

- Vâng.

- Có làm một cốc không?

- Vâng.

Dù rằng, chẳng bao giờ tôi muốn làm người lớn, nhưng bây giờ cũng phải làm người lớn vậy. Tôi đón lấy cái cốc cáu bẩn trong tay bố, rượu sóng sánh, nhấp một ngụm. Khiếp quá! Và ngụm nữa. Bớt khiếp hơn. Nhưng lại thấy say say.

Tôi lộn về nhà, lấy cái mũ kêpi lúc chiều xin khách sạn làm kỷ niệm. Đem nó ra sông, tôi lấy hết sức quăng nó ra sông, quăng thật mạnh, thật xa. Cái mũ quay tròn trong không trung, nom thật sướng.

Tôi thấy say, thất thểu đi trong ngõ. Có lẽ mùi rượu át đi mùi khách sạn nên con chó nhà cô Mai lại nhảy xổ ra, rú rít ầm ỹ, húc đầu vào hông tôi. Tôi ngồi xuống, ôm lấy cổ nó, thì thầm:

- Mày lại bắn rồi, chó ơi. Mai tao đi mua bánh xà phòng thơm tao tắm cho mày.

Hình như nó hiểu. Nó ư ử kêu cái gì trong cổ. Con chó nhà ông Hào nghe thấy, cũng nhảy ra, cắn cắn vào gấu quần tôi. Tôi cốc vào đầu nó. Cả mày nữa, cũng đòi tắm à?

Đêm, tôi mơ thấy một tay dắt chó, một tay dắt mèo, đi chơi, vui vẻ lắm...

7/9/2005